

(1940 -)

OSMAN AKSOY

Denizlili emekli lise öğretmeni Osman Aksoy, Bediüzzaman hazretlerinin Isparta'da bulunduğu tarihlerde Isparta İmam Hatip Okulu talebesidir. Şahidi olduğu hizmetle alakalı hatıralar pek kıymetli. Bilhassa 1957 yılında Bediüzzaman hazretlerinin de iştirak ettiği Isparta Tugay Camiinin temel atma merasimini, bütün ayrıntılarıyla anlatıyor ve dinleyenleri adeta o günlere götürüyor. Osman Aksoy ağabeyimizin başka kıymetli hatıraları da var. Kamera çekimleri yapılırken, yanında okul ve hizmet arkadaşı emekli öğretmen Yılmaz Duman ağabeyimizin de bulunması anlattıklarına ayrı bir değer katmıştır. Yılmaz Duman'ın hatıraları da bu kitaba alınmıştır. Hatıralar yazıldıktan sonra hem hatıra sahibine, hem de adı geçenlere tashih ve teyid ettirilmiştir. Çekimleri yapan Hakan Bektaş'a teşekkür ediyorum.

Osman Aksoy anlatıyor:

Denizli'nin Acıpayam kazasının Kumafşarı köyünde 1940 yılında doğmuşum. 1951'de ilk İmam Hatip Okulları açıldı, ben Isparta İmam Hatip Okuluna 1954'de gittim. O zaman okulun tamamı 290 kişiydi. Isparta İmam Hatip Türkiye'de ilk açılan yedi imam hatipten birisiydi. O tarihlerde tahsil için ayrılan kimseye, bu adam aklını kaçırmış herhalde diye bakılırdı. O günkü şartlarda o kadar zorluklarla karşılaştık ki...

Biz ilk beş yıl okulun tavan arasında, çatı katında kaldık. Soba yok, camlar kırık... Eğirdir orman dairesinde kullanılmakta iken, iskartaya çıkartılmış ağaçtan yapılmış ahşap ranzalar vardı, biz onlarda altlı üstlü yatardık. Benim ranza arkadaşım, nur cemaati onu iyi bilir, Zekeriya Kitapçı ağabey idi. O alt karyolada ben üstte kalırdım. Zekeriya Kitapçı sonradan profesör oldu. Yılmaz Duman, Osman Kara ağabeylerimiz de vardı. Onlar bizim ağabeylerimizdi. İmam Hatip Okulu 1961'de bitti. Sonra Konya Yüksek İslam Enstitüsünü bitirdim, kur'a ile Edirne İmam Hatip Okuluna tayinim çıktı. En son Denizli İmam Hatip Okulundan emekli oldum. Şimdi Denizli'de ikamet ediyorum.

RİSALELERİ ZEKERİYA KİTAPÇI OKUR BEN YAZARDIM

Okulda bayrak merasimlerinde hükümet sakıncalı görüyor diye Said Nursi adı geçmeden fazla yanaşmamamız için ikazda bulunuluyordu. Ama Zekeriya Kitapçı ağabey sık sık giderdi Üstad'ın evine. Bizden çok daha fazla sabah-akşam Hazreti Bediüzzaman'ın yanından ayrılmazdı. Zekeriya Ağabey oradan risalelerden alır gelirdi. Biz aynı ranzada kaldığımız için; Osman senin yazın güzel der, o söyler ben yazardım. Mütalaa dağıldıktan sonra birinci katta tek ampullü bir sınıfta yazardık bu risaleleri. Yeni yazıyla yazardım.

Benim yazım ve yaptığım resimler güzeldi. Hatta birçok dünya liderinin resmini bakır levhalar üzerine yorgan iğnesiyle kazıyarak yaptım. Suudi Arabistan Kralı, Habib Burgiba, Margeret Teacher, Kenan Evren bunlardan bazılarıdır. Sipariş verilerdi öyle yapardım yani.

ÜSTAD'LA KOMŞU OLDUK

Isparta'da Bey Camii vardır. Biz İmam Hatip talebeleri olarak 6. sınıfa geçince, Bey Camii'nin bitişiğindeki Hamza Özmen'in evinde kira ile kalmaya başladık. Bediüzzaman da şimdi müze olan köşeden ikinci evde oturuyordu. Komşuyuz yani. Müzede etajerin içinde bir sarı lira vardır. O sarı lira Avukat Bekir Berk tarafından müzeye hatıra olarak hediye edilmiştir.

Bediüzzaman zaman zaman on beş yirmi talebesiyle beraber, yaya olarak Cuma namazı için Kavaklı veya Ulu Cami'ye çıkardı. Namazı beraber kılardık.

ATİDE İMAM HATİP TALEBELERİ MÜHİM VAZİFELER İFA EDECEKLER

Bediüzzaman'ın taksisi vardı... Şimdi o taksiyi altunî renkte boyamışlar, o zaman koyu lacivertti. Bunu iyi hatırlıyorum. (Tahkikatımızla Hz. Üstad zamanında bu otomobilin, patlıcan moruna yakın bir renkte olduğunu tespit ettik. Ö.Özcan) Üstad ikinci ile akşam arasında o taksiye biner, kısa bir gezinti yapardı. Tura çıkarken o taksi kapının önüne park ederdi. Kapı da, evin ana giriş kapısı değil, kible tarafında başka bir kapı vardı, oradan Üstad'ın kaldığı 2. kata çıkan bir merdiven vardı.

Bizim, okuldan, son dersten çıkmış olarak elimizde kitaplarımız, defterlerimiz olurdu. Taksiyi orada görünce Bediüzzaman çıkacak diye doğru taksinin yanına varırdık. Üstad yukarıdan, ikinci kattan hiç kimse kendisini tutmadan inerdi, merdivenin trabzanı dahi yoktu. Üstad iner, hemen taksiye geçip yerine oturmazdı. Misafirlere hoş geldiniz derdi.

Bir gün biz taksinin yakınında üç dört talebe ellerimizde kitap, defter bekliyoruz; başımızda da beyaz şeritli talebe şapkaları var. Bediüzzaman ikinci kattan indi, Ceylan ağabeye bu çocuklar kimler diye sual etti. Ceylan ağabey, İmam Hatip talebeleri Üstad'ım dedi. Üstad aynen şöyle dedi: "İnşaallaah atide İmam Hatip talebeleri mühim vazifeler ifa edecekler." Aynen bu kelimeleri ağzından duydum ben. Üstad arabaya bindi ve gitti.

İLK BASIM SÖZLER KİTABINI MUSTAFA EZENER'DEN ALDIK

O zaman ilk defa Sözler mecmuasını bastırmak için gerekli hazırlıklar (1956) yapılıyordu. Sonra kitap basıldı. Isparta Mimar Sinan Camiinin karşısında Mustafa Ezener ağabeyimiz vardı. O nur risalelerini satıyordu o dükkânında. Eski Yayla Mahallesinde, Sümerbank fabrikasına giderken solda köşeden ikinci ev vardı, Ezener ağabeyimizin evi orasıydı. Biz bir tatil günü Osman Kara Ağabey ile beraber, dört beş imam hatipli olarak Ezener ağabeyin evine, ilk basım Sözler mecmuasını almaya gittik ve aldık.

TUGAY CAMİİ'NİN TEMEL ATMA MERASİMİNDE BULUNDUM

Tugay Camii temeli atılacak diye okulda ilan edildi. (Tarih: 12 Nisan 1957) Askeri Tugay, Isparta'nın Hacılar yolu üzerinde sol tarafta idi. Biz İmam Hatip talebeleri olarak, okuldan Tugay'a kadar yaya olarak gittik.

Cami temeli birkaç metre derinlikte kazılmış. O zaman dozer yoktu, kürekle açılmış temel yeri. Temel tahtaları çakılmış ve yukarıdan, şehir tarafında basamaklı kürsü yapılmış, oradan konuşmalar yapıldı. Tugay komutanı Fevzi Okan konuştu, başkaları da konuştu. Askerler orada (L) şeklinde içtima yapılmıştı. Ayaklı mikrofona vardı, askerlerden güzel sesli olanlar Kur'an okudular. O zaman Erzurum tarafından gelen bir asker, yeni çıkan türkülerden okudu. Aklımda "Kara tren gelmez mi ola" ve "Erzurum dağları kar ile boran" türkülleri kalmış şimdi. Üstad da dinledi.

Konuşmalardan sonra, bu caminin temelini ne zaman atıldığına, kimlerin bulunduğu dair bir yazı okundu. Sonra o kâğıt rulo yapıldı, küçük gazoz şişesi boyunda bir şişenin içine konuldu, şişenin ağzı mantarla tıkanı ve ilk harcın içine konuldu.

Sonra herkes birer ikişer mala, harç attılar. Bir el arabası içinde harç karılmış, orada duruyordu. Bir ara yukarı doğru herkes açıldı, yol genişledi. Baktım Bediüzzaman, kimse tutmadan en az kırk beş derece meyilden aşağı indi, temel atma mahalline geldi, mala ile birkaç harç attı. Fotoğraflar çekildi. Fotoğrafları o zaman Isparta'nın meşhur fotoğrafçılarından Mehmet Özsevim diye Foto Rekor adıyla maruf Mehmet Ağabey çekmişti. Tarihçe-i Hayat'ta bu resimler vardır. Yılmaz Duman Ağabey ile o temel atma merasiminde beraber bulduk. Bkz: Ağabeyler Anlatıyor-4, Mehmet Özsevim hatıraları.)

NOT: Hatıraların teyidi için Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı'yı aradım. İlave olarak şu bilgiyi verdi: "Tugay Camiinin temel atma merasimi için Hz. Üstad'a herhangi bir davet vaki olmamış. Üstad o gün otomobile sabah gezintisine çıkınca, yolda bizim Kur'an hocamız Fecri Bey ile karşılaşılıyor. Hocamız, Üstad'ın otomobilin camını açmasıyla yanaşmış ve: "Maşallah Üstad'ım, Tugay Camii temel atma merasimine mi gidiyorsunuz?" diye sormuş. Hz. Üstad bu şekilde muttali oluyor merasimden ve hemen, 'haydi oraya gidiyoruz' diyerek yolunu değiştiriyor. Merasim sırasında askeri erkân ve halk Bediüzzaman'a gerekli hürmeti gösteriyorlar."

Isparta Tugay Camii temel atma merasiminden az bilinen bir fotoğraf. Kürsüde konuşan Tugay Komutanı Fevzi Okan Paşa, sol başta Said Nursi hazretleri görülüyor. Fotoğrafı çeken: Mehmet Özsevim, Tarih: 12 Nisan 1957.

DELİ MEHMED DİYE ANILAN KAHRAMAN: MEHMED GÜLİRMAK

Biz Isparta İmam Hatip okulunda okurken Kavaklı Camiinin müezzini Şükrü Özcan hoca vardı. Uzunca boylu, nur yüzlü, uzun beyaz sakallı, az konuşan bir adamdı. Biz ona Şükrü Dede derdik. Bütün İmam Hatip talebeleri onu tanırdı. Hanımının adı Emine, kızının adı da Dudu idi... Şükrü dede, benim hanımım Gülizar'ın da akrabasıdır. Şöyle:

Genç yaşlarından itibaren kendisini Bediüzzaman'ın hizmetlerine, posta işlerine vakfeden; Isparta'da Derviş Mehmet veya Şeyh Mehmet diye maruf Mehmed Gülirmak ağabey, Dudu ile evleniyor, Şükrü dedenin damadı oluyor yani. Dudu ile benim hanımım Gülizar'ın annesi Kamile Ege iki kardeş çocuğu idi. Akrabalık buradan geliyor.

Mehmed Gülirmak ile Dudu'nun evliliklerinden kızları Şaziye oluyor. Şaziye de Denizli'nin Kadılar Köyünden Salih Özen ile evleniyor. Biz ona Şaziye yenge derdik ve kendisiyle çok görüşürdük, gider gelirdik. Bize İzmir'de medfun olan babası Mehmed Gülirmak ağabeyi anlatırdı. Kayınvalidem de anlatırdı.

Derviş Mehmed (Gülirmak) efendinin bazı toplantılarda keman çaldığını, def çaldığını Şaziye yenge ve annem söylerdi bize. 14 yaşlarından itibaren Bediüzzaman'ın yanında kendini hizmete vakfetmişti. (Şeyh, Derviş veya bazen halk arasında Deli Mehmed diye anılan kahraman Mehmed Gülirmak ağabeyimizin Hz. Üstad'la yaşadığı hatıralar Ağabeyler Anlatıyor-1 kitabından okunabilir.)

Mehmed Gülirmak, Bediüzzaman hazretlerinin Barla, Isparta, Eskişehir hapisane hayatlarının en yakın şahitlerindedir. Derviş, Şeyh hatta Deli Mehmet diye maruf olsa da; asla öyle değildir. Çok hizmetleri var. Bu orijinal fotoğraf ricam üzerine, damadı Salih Özer tarafından Denizli'den bizzat getirilerek tarafıma teslim edilmiştir.

BEDİÜZZAMAN'IN CÜPPESİ

Mehmed Gülırmak'ın kızı Şaziye yengeye biz çok gidip gelirdik. Bize babasını ve ondan duyduklarını anlatırdı. Şöyle bir hadise anlatmıştı bize:

"Bediüzzaman, hizmetinde iken bir gün babama demiş ki: 'Mehmed bugün başım çok ağrıyor, sen çok saf temiz bir insansın, okuyuver bakayım' demiş. Babam okumuş, Bediüzzaman'ın baş ağrısı geçmiş. "Mehmed artık sana icazet verdim" diyen Bediüzzaman, babama bir cüppe hediye etmiş."

O cüppeyi Mehmed Gülırmak ağabey giymemiş, bir hatıra olarak saklamış ve kızı Şaziye'ye bırakmış. Ben Şaziye yengenin evinde o cüppeyi giymek istedim, olur dediler. Elleri makine vardı; yavaş yavaş dön hocam dediler ve cüppenin resmini çektiler. Cüppenin astarı filan da yoktu.

O cüppeyi Şaziye yenge İstanbul'dan birisine maddi sıkıntısından dolayı 5 bin liraya borç karşılığında vermiş. Şaziye yenge dedi ki bize: "Sonra huzurum, uykularım kaçtı. Ben mübarek Bediüzzaman'ın cüppesini paraya değiştirdim, bu günah bana yeter diye kendimi suçladım. Daha İstanbul'dan ayrılmadan gittim, o emaneti ver, şu parayı al" dedim. Şaziye yenge Osmanlı bir kadındı, onu oradan almış, getirmiş Denizli'ye. Bana dedi ki: "Osman bey, bu cüppeyi ne yapacağım ben?" Ben: "Kimseye verme, ona iyi bir yer bulacağım" dedim.

Isparta'da Raşid Büyükçulhacı vardı, benim talebem, hemen ona ulaştım, onun kardeşi Üzeyir Büyükçulhacı da benim sınıf arkadaşımıdır. Raşid'e durumu anlattım. Isparta'dan bir minibüsle üç dört kişi Denizli'ye, bizim eve geldiler. Sonra Kadılar Mahallesi'ne, Şaziye yengeye gittik. Şaziye yenge anlattı cüppenin serencamını. Bir bohçanın içinde ihtimamla sarılmış, getirdi masanın üstüne koydu. Cüppeyi Isparta'ya götürdüler. Sonra biz Isparta'ya gittiğimizde müzede cüppeyi göremedik, İstanbul'a bir sergi için göndermişler, tekrar geri geldi mi bilmiyorum.

Bediüzzaman'ın Mehmed Gülırmak'a hediye ettiği cüppe şimdi Isparta'da müzede bulunuyor.